

NEJLEPŠÍ AUTOR ŠPIONÁŽNÍCH
THRILLERŮ VŠECH DOB

DANIEL Silva

SBĚRATEL

SBĚRATEL

Daniel Silva

SBĚRATEL

PŘEKLAD

Nina Šalamounová

Český název: Sběratel

Název anglického originálu: The Collector

Autor: Daniel Silva

Překlad: Nina Šalamounová

První vydání: Harper, *An Imprint of HarperCollinsPublishers*, 2023

Grafika obálky: Madgrafik

Odpovědná redaktorka: Ivana Čejková

Jazykový redaktor: Jiří Chodil

Jazyková korektura: Dana Chodilová

© 2023 by Daniel Silva

© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2024

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci celého díla
nebo jeho částí v jakékoliv podobě.

Tato kniha je vydána na základě licence HarperCollins Publishers,
LLC, New York, USA.

Tato kniha je fiktivní dílo. Jména, postavy, místa a události jsou
buďto výplodem autorovy představivosti, nebo je autor použil ve
smyšleném kontextu. Jakákoli podobnost s existujícími osobami,
živými i zemřelými, skutečnými událostmi, místy a organizacemi je
zcela náhodná.

HarperCollins je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC, New York, USA. Název ani známku
nelze použít bez souhlasu vlastníka.

Grafika původní obálky: © HarperCollins Design Studio

Fotografie na obálce: © Ketkarn Sakultap/Getty Images

Foto autora: © Marco Grob

Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

ISBN: 978-83-276-9843-8 (EPUB)

ISBN: 978-83-276-9844-5 (MOBI)

ISBN: 978-83-7-276-9845-2 (PDF)

Sběratel je kniha napsaná pro pobavení, a přesně tak by také měla být vnímána. Jména, postavy, místa a události popisované v tomto příběhu jsou buďto výplodem autorovy představivosti, nebo je autor použil ve smyšleném kontextu. Jakákoli podobnost s existujícími osobami, živými i zemřelými, podniky, společnostmi, událostmi a místy je zcela náhodná.

*Věnováno jako vždy mé ženě Jamii
a mým dětem Nicholasovi a Lily*

*Všichni bažíme po věcech, které nemůžeme mít. Až když to
pochopíme a přijmeme, staneme se slušným člověkem.*

JOHN FOWLES, SBĚRATEL

*A pamatuj: Nesmíš nikdy, za žádných okolností, zoufat. Doufat
a konat, to jsou naše povinnosti v neštěstí.*

BORIS PASTERNAK, DOKTOR ŽIVAGO

PRVNÍ ČÁST
KONCERT

Ano, řekla Sofia Ravellová později toho dne karabiniérům, bylo možné trávit většinu dne v domě toho muže, připravovat mu jídlo, prát jeho povlečení a vytírat podlahy, a přitom o něm vůbec nic nevědět. Důstojník karabiniérů jménem Caruso, který se výslechu účastnil, proti jejímu tvrzení nic nenamítal. Žena, se kterou posledních dvacet pět let sdílel manželskou postel, mu občas také připadala naprosto cizí. Kromě toho věděl o oběti o něco víc, než doposud svědkyni sdělil. Ten muž šel vraždě naproti. Bylo jen otázkou času, kdy spadne klec.

Caruso přesto trval na podrobném svědectví, které Sofia Ravellová poskytla snad až příliš ochotně. Její den začal jako každý jiný, a to v nekřesťanský čas přesně v pět hodin ráno vyzváněním staromódního digitálního budíku. Protože pracovala až pozdě do noci – její zaměstnavatel měl v domě společnost –, dovolila si ještě patnáct minut spánku, než konečně vstala z postele. V moka konvici Bialetti si uvařila silné espresso a poté se osprchovala a oblékla do černé uniformy. Během ranních příprav se sama sebe ptala, jak se vůbec stalo, že zrovna ona, čtyřiařicetiletá absolventka vážené univerzity v Boloni, skončila jako služebná v domě bohatého cizince, místo aby pracovala v kanceláři jedné z těch nablýskaných výškových budov v Miláně.

Odpověď byla jednoduchá, ačkoli ne zrovna uspokojujivá, uvědomila si, když její zrak padl na výhrůžně svítící číslice na budíku na nočním stolku. Italská ekonomika, údajně osmá největší na světě, se stále nedokázala dostat z krize před několika lety a zemi sužovala vysoká nezaměstnanost, takže mladým

a vzdělaným lidem nezbývalo nic jiného než odejít za prací do zahraničí. Sofie však byla odhodlaná zůstat v rodné Kampánii, i když to znamenalo přijmout práci hluboko pod její schopnosti a vzdělání. Na plat si ale nemohla stěžovat. Bohatý cizinec platil skutečně velmi dobře, díky čemuž si Sophia vydělala víc než spousta jejích přátel z univerzity. Samotná práce nebyla zrovna dvakrát náročná. Když si Sophia splnila své povinnosti, zbývalo jí ještě dost času na to, aby si sedla na terasu a zírala na modrozelené vody Tyrhénského moře, nebo aby obdivovala obrazy z velkolepé umělecké sbírky svého zaměstnavatele.

Sama bydlela v malém bytě v rozpadající se budově na via della Cartiere v horní části města Amalfi. Odtud to měla dvacet minut příjemné, citrony provoněné chůze k sídlu pojmenovanému poněkud nabubřele *Palazzo van Damme*. Jako většina přímořských usedlostí na *costiera Amalfitana*, Amalfském pobřeží, byl i cizincův palác ukryt za vysokou zdí.

Když Sofia přišla k vstupní bráně, zadala do klávesnice přístupový kód. Brána se otevřela. Další kód bylo třeba vyfukat na klávesnici u vchodových dveří do vily. Obvykle se bezprostředně poté rozezněl nepříjemně pronikavý zvuk alarmu, ovšem tentokrát se tak nestalo. Toho rána, které Sofia podrobně popisovala důstojníku Carusovi, otevřela dveře do ticha.

Ne, zavrtěla hlavou na jeho otázku, v tu chvíli jí na tom nepřipadalo nic divného. *Signore* van Damme občas zapomněl před odchodem z domu alarm aktivovat.

Sofia zamířila rovnou do kuchyně a pustila se do první ze svých běžných pracovních povinností – do přípravy snídaně pro *signora* van Damma, jež sestávala z konvice kávy, džbánu horkého napěněného mléka a opečeného toastového chleba s máslem a jahodovou zavařeninou. Na podnos přidala ještě cukřenku a přesně v sedm hodin jej položila přede dveře cizincovy ložnice.

Ne, odpověděla Sofia na další dotaz karabiniérů. Nevešla do pokoje. Ani nezaklepala na dveře, aby ho upozornila, že

snídaně je přichystaná. Tuhle chybu udělala v minulosti jenom jednou. *Signore* van Damme si potrpěl na přesnost a dodržování pravidel. Od svých zaměstnanců vyžadoval perfektní služby. Podnos se snídaní musel být za dveřmi přesně v sedm, takže nebylo nutné na něj upozorňovat. Zbytečné klepání na dveře ho obtěžovalo. Obzvláště na dveře ložnice.

Tohle bylo pouze jedno z mnoha pravidel a nařízení, se kterými *signore* van Damme seznámil Sofii na závěr hodinového výslechu, jenž se konal v jeho přepychové kanceláři a předcházel jejímu přijetí. Sám sebe popsal jako úspěšného byznysmena, což vyslovoval *býznýsmén*. Palác, informoval Sofii, slouží mimo jiné jako základna a centrální mozek jeho podniku. Proto *signore* van Damme vyžadoval hladce fungující domácnost bez zbytečného hluku a vyrušování, stejně jako loajalitu a diskrétnost od těch, kteří pro něj pracovali. Drby týkající se jeho domácnosti a práce byly důvodem k okamžitému propuštění. Pokud někoho přistihne při propírání jeho soukromých záležitostí, zdůraznil, nebo se k němu taková informace dostane být jenom zprostředkovaně, bez milosti se s takovýmto zaměstnancem rozloučí. Sofia okamžitě pochopila, že nejde jen o plané výhrůžky, ale že *signore* van Damme svá slova myslí vážně.

Záhy po nástupu do nové práce zjistila, že její zaměstnavatel je vlastníkem lodní společnosti LVD Marine Transport se sídlem na Bahamách. LVD v názvu společnosti byla zkratka jeho celého jména – Lukas van Damme. Z dostupných informací si vyvodila, že jde o občana Jihoafrické republiky, který uprchl ze své vlasti po pádu apartheidu.¹ Pokud šlo o jeho osobní život, Sofia věděla o třech ženách. Jeho dcera žila v Londýně, bývalá manželka v Torontu a kromě nich už se v jeho blízkosti vyskytovala jen Brazilka jménem Serafina, která mu čas od času zavolala nebo ho poctila svou návštěvou. S nikým dalším ho

¹ Politika apartheidu byla v Jižní Africe zrušena v roce 1994 po nástupu Nelsona Mandely do prezidentského úřadu. Poznámka překladatelky.

podle všeho nepojila žádná bližší pouta, nebo o tom Sofia alespoň nevěděla. Všechno, na čem mu záleželo, byly jeho obrazy, jež visely v každé místnosti a v každé chodbě v paláci. Proto také všechny ty kamery, detektory pohybu a další bezpečnostní opatření rozmístěné všude po rozlehlé vile. Kromě sbírky obrazů už mu záleželo jenom na přísných pravidlech ohledně drbů a nežádoucího vyrušování a na loajalitě jeho zaměstnanců.

Jeho soukromí bylo posvátné a stejně tak i jeho kancelář. Sofia směla do místnosti vstoupit pouze tehdy, když byl *signore* van Damme přítomen a vyzval ji k tomu. A nikdy, nikdy neměla otevírat dveře, když byly zavřené. Do jeho soukromí nahlédla pouze jednou, avšak nechtěně, ne její vlastní vinou. Stalo se to před šesti měsíci, když byl ve vile ubytován jakýsi muž z Jižní Afriky. *Signore* van Damme ji požádal, aby mu do kanceláře přinesla svačinu – čaj a sušenky. Když Sofia ke kanceláři přišla, dveře byly pootevřené a bylo jimi vidět dovnitř. Tehdy se dozvěděla o existenci skryté komory, která se nacházela za pohyblivým panelem s policemi na knihy a ve které *signore* van Damme a jeho přítel z Jižní Afriky právě o čemsi vzrušeně diskutovali ve zvláštním domorodém jazyce.

Sofia nikomu neprozradila, co toho dne viděla. Obzvlášť dobrý pozor si dávala před *signorem* van Dammem, který nesměl mít ani to nejmenší podezření, že ho přistihla v tajné komoře. Pustila se však do soukromého vyšetřování svého zaměstnavatele, které probíhalo převážně mezi zdmi jeho přímořské citadely. Důkazy, získané z velké části z pozorování objektu jejího zájmu, vedly Sofii k následujícím závěrům – *signore* van Damme nebyl tak úspěšným obchodníkem, za jakého se vydával, jeho lodní přepravní společnost měla daleko k legitimnímu podniku, jeho peníze byly špinavé, měl vazby na italský organizovaný zločin a skrýval něco ze své minulosti.

Ženu, která předchozí večer přišla do vily, Sofia z ničeho podobného nepodezírala. Atraktivní černovlásku kolem třicítiky potkal *signore* van Damme jedno odpoledne v baru na

terase hotelu Santa Catarina. Pozval ji k sobě a poskytl jí vzácnou komentovanou prohlídku své umělecké sbírky. Po ní večereli při svíčkách na terase s výhledem na potemnělé moře. Když o půl jedenácté v noci Sofia a zbytek personálu odcházely z vily, dopíjeli *signore* van Damme a černovláska na terase poslední víno. A když následující ráno přišla Sofia do paláce, předpokládala, že žena je ještě v domě, nahoře v ložnici v posteli *signora* van Damma.

Na terase našla pozůstatky jejich večere – špinavé nádobí a dvě sklenice od vína zdobené granáty. Ani na jedné neviděla otisk rtěnky, což se jí zdálo zvláštní. Jinak venku neobjevila vůbec nic neobvyklého, snad až na otevřené dveře v nejnižším patře vily. Sofia předpokládala, že pravděpodobným viníkem je sám *signore* van Damme.

Pečlivě umyla a utřela nádobí – i jediná kapka vody na něm byla důvodem k napomenutí – a přesně v osm hodin se vrátila ke dveřím ložnice pro podnos. Ten se nacházel přesně na tom místě, kde ho hodinu předtím zanechala. Nedotčený. Něco takového se nestávalo běžně, řekla Sofia karabiniérům, ale také to nebylo zcela výjimečné.

Když Sofia našla nedotčenou snídani i v devět hodin, už ji to lehce znepokojilo. A když ani v deset neobjevila žádnou známku toho, že je *signore* van Damme vzhůru, její znepokojení se změnilo v obavu, co se asi mohlo přihodit. Mezitím do vily dorazili další dva členové personálu – Marco Mazzetti, který pracoval ve vile dlouhé roky jako kuchař, a správce Gaspare Bianchi. Oba se shodli na tom, že nejpravděpodobnějším vysvětlením, proč *signore* van Damme nevstal v obvyklou hodinu, bude ona atraktivní mladá žena s havraními vlasy. Proto navrhli počkat do poledne, než začnou nějak jednat.

A tak Sofia Ravellová, čtyřadvacetiletá absolventka univerzity v Boloni, vzala svůj kýbl a mop a pustila se do každodenního úklidu vily, což jí poskytlo příležitost provést inventuru obrazů a dalších uměleckých předmětů v pozoruhodné sbírce

signora van Damma. Všechno bylo na svém místě, nic nechybělo a Sofie nenašla žádnou známku čehokoli nepatřičného.

Až na ten nedotčený podnos se snídání.

V poledne se nacházel pořád přesně tam, kam ho Sofia v sedm hodin ráno postavila. Poprvé zaklepala zlehka. Nikdo jí neodpověděl. Podruhé zasadila dveřím několik úderů pěstí, avšak výsledek byl stejný. Nakonec položila ruku na kliku a dveře pomalu otevřela. Volání na policii se zdálo být zbytečné. Její křik, jak později vypověděl Marco Mazzetti, musel být slyšet od Salerno do Positana.

„Kde jsi?“

„Jestli se nepletu, právě sedím vedle své ženy v Campo di Ghetto Nuovo.“

„Neptala jsem se, kde jsi fyzicky, miláčku.“ Položila mu prst na čelo. „Ale tady.“

„Přemýšlel jsem.“

„O čem?“

„Vůbec o ničem.“

„Něco takového není možné.“

„Jak jsi na to přišla, že není?“

Tuhle zvláštní dovednost, přemýšlet a přitom nemyslet na nic určitého, si Gabriel vypěstoval a vypiloval v dětství. Měl schopnost umlčet všechny myšlenky a vzpomínky a vytvořit si ve své mysli soukromý vesmír bez zvuků, světél i bez lidí. Právě tam, v tom prázdném zákoutí jeho podvědomí, se mu zjevovaly již hotové obrazy, ohromující svým provedením. Byly neotřelé, originální, technicky dokonalé a nedotčené vlivem jeho matky. Stačilo jen, aby se probudil z transu, vystoupil z onoho soukromého vesmíru, a rychle tyto imaginární obrazy přenesl ze své mysli na plátno, než se mu znovu ztratí v mlze podvědomí. V poslední době se mu tato schopnost vyčistit hlavu od smyslového nepořádku a všech rušivých elementů vrátila – a tím se mu vrátila i schopnost tvořit uspokojivá původní díla. Jeho oblíbeným objektem bylo Chiařino tělo, se všemi jeho křivkami a měkce elegantními tvary.

Právě v tuhle chvíli seděla Chiara na lavičce vedle něj, pevně přitisknutá k jeho boku. Ráno se zdálo, že bude teplo, ale odpoledne se ochladilo a po obvodu *campo* se proháněl nárazový vítr. Poprvé za několik měsíců měl Gabriel na sobě vlněný kabát. Chiara stylová semišová bunda a žinylkový šátek by se hodily do přece jen příjemnějšího a méně větrného počasí.

„Musel jsi o něčem přemýšlet,“ trvala na svém Chiara. „Něco ti muselo běžet hlavou.“

„Asi bych to neměl říkat nahlas,“ podotkl Gabriel, „ale ti staříci se odtud už nejspíš nikdy nedostanou.“

Lavička, na které s Chiarou seděli, stála jen pár kroků od vchodu do Casa Israelitica di Riposo, domova důchodců pro staré členy řídnoucí židovské komunity.

„Naše budoucí adresa,“ poznamenala Chiara a přejela špičkou prstu přes stříbrné vlasy na Gabrielově spánku. Byly delší, než jak je po mnoho předchozích let nosil. „Někteří z nás tam skončí dřív než jiní.“

„Budeš mě chodit navštěvovat?“

„Každý den.“

„Myslíš, že oni také?“

Gabriel zabloudil očima do středu širokého náměstí, kde si Irene a Raphael hráli společně s několika dalšími dětmi ze *sestiere*. Bytové domy za nimi, nejvyšší v Benátkách, se koupaly v načervenalé záři zapadajícího slunce, v odstínu sieny pálené.

„Jaký je proboha smysl té hry?“ zeptala se Chiara.

„Uvažoval jsem nad tím samým.“

Hrálo se s míčem kolem starodávné studny ve středu *campo*, jež měla ve hře zjevně svoji důležitou roli, avšak pravidla a bodovací systém byly pro nezúčastněné nerozluštitelné. Zdálo se, že Irene právě získala nějakou výhodu, ovšem proč tomu tak bylo, zůstávalo pro Gabriela i Chiaru ve hvězdách. Její bratr-dvojče mezitím zuřivě kličkoval mezi ostatními hráči.

Chlapec byl proklet Gabrielovou tváří s jeho neobvykle, výrazně zelenýma očima. Měl vlohy pro matematiku a nedávno

začal svůj talent rozvíjet se soukromým učitelem. Irene, která se zajímala o klima, byla přesvědčená, že Raphael by měl svého daru využít k záchraně planety. Výběr budoucí kariéry měla teprve před sebou. Zatím ji nebavilo nic tak moc jako trápit svého otce.

Špatný kop poslal míč mimo hrací plochu, až ke dvěřím domova důchodců. Gabriel vstal svižně z lavičky a obratným švihnutím nohy vrátil míč zpět do hry. Poté, po uznaném potlesku těžce ozbrojeného strážce z řad karabiniérů, se otočil k sedmi basreliéfním panelům na zdi, památníku holokaustu. Památník byl věnován dvěma stům čtyřiceti třem Židům z benátského ghetta – včetně dvaceti devíti tehdejších obyvatel místní zotavovny –, kteří byli v prosinci roku 1943 zatčeni a internováni do koncentračních táborů a později deportováni a zavražděni v Osvětimi. Mezi nimi byl i Adolfo Ottolenghi, vrchní rabín Benátek, zavražděný v roce 1944.

Současný vůdce benátské židovské komunity, rabín Jacob Zolli, byl potomkem sefardských Židů z Andalusie, kteří byli vyhnáni ze Španělska v roce 1942. Jeho dcera právě seděla na lavičce v Campo di Ghetto Nuovo a dohlížela na své dvě malé děti. Stejně jako její manžel, rabínův slavný zeť, byla bývalou důstojnicí izraelské tajné zpravodajské služby. Nyní pracovala jako ředitelka restaurátorské společnosti Tiepolo Restoration Company, což byl nejprominentnější podnik svého druhu v celém Benátsku. Gabriel, restaurátor a konzervátor umění mezi národního věhlasu, byl ve společnosti ředitelem oddělení obrazů a malby. Což znamenalo, že pracoval pro svoji manželku.

„O čem přemýšlíš teď?“ zeptala se Chiara.

Gabriel přemýšlel, zdaleka ne poprvé, zdali jeho matka znamenala příchod několika tisíc italských Židů do Osvětimi, počínaje tím strašlivým podzimem roku 1943. Stejně jako mnoho dalších lidí, kteří koncentrační tábory přežili, i ona odmítala mluvit o světě upředem z nočních můr, v němž byla uvězněna. Místo toho zaznamenala své svědectví na pár

stránek tenkého, průsvitného, ale pevného papíru, zamkla jej do schránky a vložila do místnosti s dokumenty v Jad vašem.² Trýzněna minulostí – a neustálým pocitem viny za to, že přežila – nebyla schopná projevít svému jedinému dítěti opravdovou náklonnost ze strachu, že by jí mohlo být odebráno. Odkázala mu svoji lásku k umění a nadání k malování, němčinu s berlínským přízvukem a možná trochu své odvahy. A pak ho opustila. S každým dalším rokem se Gabrielovy vzpomínky na ni rozplývaly, až téměř zmizely. Nakonec se jeho matka stala jen vzdálenou, jako v mlze rozpitou postavou stojící před malířským stojanem s obvazem na levém předloktí, pokaždé zády k němu. Tohle byl důvod, proč se Gabriel občas na chvíli odpoutal od své ženy a dětí a vkročil do zákoutí své mysli bez zvuků, světel a lidí. Pokoušel se spatřit matčinu tvář. Bez úspěchu.

„Uvažoval jsem o tom,“ odpověděl Gabriel na otázku své ženy a podíval se při tom na náramkové hodinky, „že bychom už měli jít.“

„A přijít tak o konec zápasu?“ opáčila Chiara. „To bych nerada. Kromě toho,“ dodala, „koncert tvojí přítelkyně začíná až v osm.“

Jednalo se o každoroční slavnostní galakonzert pořádaný ve prospěch Společnosti na ochranu Benátek, neziskové organizace se sídlem v Londýně, jež se věnovala péči a obnově umění a architektury města. Gabriel přesvědčil renomovanou švýcarskou houslistku Annu Rolfeovou, se kterou měl kdysi krátký romantický vztah, aby na koncertě zahrála a podpořila tak finanční sbírku na podporu Benátek. Předchozího večera Anna pověčrela s Gabrielem a jeho rodinou v *piano nobile della loggia*, elegantním bytě Allonových se čtyřmi ložnicemi a výhledem

² Jad vašem je památník obětí a hrdinů v Izraeli na hoře Har ha-Zikaron (hora Pamatování). Byl založen v roce 1953 na základě zákona Knesetu, izraelského parlamentu. Jeho posláním je dokumentovat historii židovského národa v období holokaustu, uchovat památku na šest milionů židovských obětí a předat odkaz holokaustu dalším generacím. Poznámka překladatelky.

na Canal Grande. Teď, během větrného odpoledne na lavičce v ghettu, Gabriela těšilo, že s ním Chiara, která jídlo výborně uvařila a skvěle naservírovala, opět mluví.

Když se vracel za ní na lavičku, dívala se přímo před sebe a na tváři měla úsměv Mony Lisy. „Teď bys měl vyjádřit nesouhlas,“ pronesla Chiara vyrovnaným hlasem, když se Gabriel posadil.

„S čím?“

„S tím, co jsem právě řekla. Měl bys mi připomenout, že nejslavnější houslistka světa už není tvoje přítelkyně.“

„Nemyslel jsem, že je to nutné.“

„Je.“

„Není to už moje přítelkyně.“

Chiara mu zaryla nehet do hřbetu ruky. „A nikdy jsi do ní nebyl zamilovaný.“

„Nikdy,“ řekl Gabriel.

Chiara uvolnila stisk a jemně masírovala prohlubeň ve tvaru pŕlměsíce v Gabrielově kůži. „Jedno se jí musí nechat. Má charisma.“

„Okouzčila tě?“ pousmál se Gabriel.

„Očarovala naše děti. Irene mi dnes ráno oznámila, že by chtěla studovat housle.“

„Je to čarodějka, naše Anna.“

„Je to morová rána.“

„Ale nesmírně talentovaná.“ Gabriel se toho odpoledne zúčastnil Anniny zkoušky v Teatro La Fenice, historickém benátském operním domě. Snad ještě nikdy ji neslyšel hrát tak dobře.

„Je to legrační,“ poznamenala Chiara, „ale ve skutečnosti není tak krásná jako na obalech svých cédéček. Předpokládám, že fotografové používají nějaké speciální filtry, když fotí starší ženy.“

„To bylo pod tvou úroveň.“

„Každý jsme občas pod svou úroveň.“ Chiara si dramaticky povzdychla. „Co bude mít morová rána na repertoáru?“ zeptala se pak.

„Schumannovu houslovou sonátu číslo 1 a Brahmsovu sonátu d moll.“

„Vždycky jsi zbožňoval Brahmsa,“ podívala se na Gabriela Chiara. „Zvláště druhou větu.“

„Kdo ne?“

„Vsadila bych se, že jako přídavek budeme nuceni poslouchat *Ďáblův trylek*.“

„V hledišti by nejspíš vypukly nepokoje, kdyby ho nezahrála.“

Technicky náročná houslová sonáta g moll od Giuseppeho Tartiniho byla Anniným charakteristickým kouskem, kterému obvykle posluchači aplaudovali vestoje.

„Satanská sonáta,“ ušklíbala se jemně Chiara. „Člověk si může jen představovat, proč tvoji přítelkyni přitahuje zrovna tahle skladba.“

„Nevěří v ďábla,“ řekl Gabriel. „Ostatně, když už jsme u víry, Anna nevěří ani tomu hloupému Tartiniho příběhu o tom, jak tenhle kousek slyšel ve snu.“

„Nepopíráš ovšem, že je to tvoje přítelkyně,“ neodpustila si Chiara další popíchnutí.

„Jsem si jistý, že ohledně toho jsem se vyjádřil zcela jasně.“

„A nikdy jsi do ní nebyl zamilovaný?“

„Už ses mě na to ptala a já jsem odpověděl.“

Chiara si opřela hlavu o Gabrielovo rameno. „A jak je to s ďáblem?“

„Není můj typ.“

„Věříš, že existuje?“

„Proč se na to ptáš?“

„Protože by jeho existence mohla vysvětlit všechno zlo na tomhle světě.“

Měla samozřejmě na mysli válku na Ukrajině, která trvala už osmý měsíc. Dnes zažila Ukrajina další strašlivý den. Na Kyjev dopadly další rakety namířené proti civilistům. Ve městě Izjum byly objeveny masové hroby se stovkami mrtvých těl.

„Muži znásilňují, vraždí a kradou zcela sami, bez pomoci ďábla,“ pronesl tiše Gabriel, oči upřené na památník holokaustu. „A mnoho z těch nejhorších zvěřstev v lidských dějinách spáchali ti, kteří nebyli motivováni vírou v ďábla, ale vírou v boha.“

„Jak je na tom ta tvoje?“

„Moje víra?“

„Ano.“

Gabriel neodpověděl.

„Možná by sis měl promluvit s mým otcem.“

„Každou chvíli mluvím s tvým otcem.“

„Ano, ale mluvíš s ním o práci, o dětech, o bezpečnosti v synagogách. Ne o bohu.“

„To bude příští téma.“

„Na co jsi před několika minutami myslel?“

„Snil jsem o tvých *fettuccine* s houbami.“

„Nedělej si z toho legraci.“

Gabriel odpověděl pravdivě.

„Vážně si nepamatuješ, jak vypadala?“

„Jen na konci. Ale to už nebyla ona.“

„Možná ti pomůže tohle.“

Chiara vstala, zamířila do středu *campo* a vzala za ruku Irene. O chvíli později seděla dívenka na otcových kolenou, s rukama kolem jeho krku.

„Co se stalo?“ zeptala se, když si spěšně setřel slzu z tváře.

„Nic,“ odpověděl. „Vůbec nic.“

Než se Irene vrátila na hřiště, spadla na třetí místo žebříčku. Podala formální protest, avšak ten nebyl vyslyšen. Když se jí nedostalo žádného zadostiučinění, stáhla se do ústraní a s hořkostí sledovala, jak se hra postupně rozplývá v chaos. Gabriel se pokusil sjednat nápravu a obnovit pořádek, ovšem bez úspěchu. Dětský spor připomínal arabsko-izraelské vztahy ve vši jejich složitosti. Protože ho nenapadalo žádné další řešení, navrhl, aby byl turnaj pozastaven až do následujícího odpoledne. Měl totiž rozhodně neoprávněné obavy, že by zvýšené hlasy mohly rušit stárnoucí obyvatele Casa Israelitica di Riposo. Soutěžící souhlasili a v půl páté se do Campo di Ghetto Nuovo vrátil klid.

Irene a Raphael s taškami přes rameno utíkali přes dřevěnou lávku na jižním okraji náměstí. Gabriel s Chiarou za nimi zůstávali o několik kroků pozadu. V době před několika stěletími by jim mohla křesťanská stráž zablokovat cestu a nepustit je z ghetta dál, protože světla ubývalo a most se v těch dobách na noc uzavíral. Židé byli nuceni zůstat na ohraničeném území, vůbec nejstarším ghettu na světě. Nyní se mohli nerušeně procházet ulicemi, kráčeli kolem obchodů se suvenýry a svých oblíbených restaurací, dokud nedorazili na malé *campo*, náměstí, na které shlížela dvojice protilehlých synagog. Alessia Zolliová, manželka vrchního benátského rabína a Chiařina matka, čekala před otevřenými dveřmi Levantské synagogy, jež sloužila komunitě v zimě. Děti babičku objímaly, jako kdyby ji neviděly

tři měsíce, a ne pouhé tři dny. Dnes, v den slavnostního charitativního koncertu, měly u prarodičů spát.

„Nezapomeň, že musejí být ve škole nejpozději v osm ráno,“ pronesla Chiara směrem k matce.

„Vážně?“ opáčila Alessia Zolliová úsečně. „Ještě že jsi mi to řekla, protože bych je také mohla odvést až na desátou. A kde že vlastně mají školu? V Benátkách, nebo někde na pevnině? Že bys mě poučila.“

„Promiň,“ zahučela Chiara. „Nechtěla jsem tě poučovat, mami.“

Alessia Zolliová se podívala na Gabriela a zamračila se. „Vidíš, co děláš?“

„Já?“

„Je to tvoje vina, že se tak chová.“

„Co jsem provedl tentokrát?“

„Radši to ani nebudu říkat nahlas.“ Alessia Zolliová pohlédla svou dceru po tmavých vlasech. „Chuděrka. Už si vytrpěla dost.“

Gabriel si povzdychl. „Obávám se, že moje utrpení teprve začalo.“

Chiara políbila děti a vykročila s Gabrielem směrem k nábreží Fondamenta Cannaregio. Když přecházeli přes Ponte delle Guglie, shodli se na tom, že se cestou domů ještě staví na malé obcerstvení. Koncert měl končit v deset hodin večer a formální večeře s ředitelem Společnosti pro obnovu Benátek a několika dalšími významnými hosty v restauraci Cipriani byla naplánována až po něm, takže něco k snědku se hodilo, jestliže nechtěli poslouchat houslové sonáty s kručícími žaludky. Chiara nedávno jednala se společností o několika lukrativních projektech, a proto bylo její povinností se večeře zúčastnit, i když to znamenalo strávit delší čas s bývalou milenkou jejího manžela.

„Kam půjdeme?“ zeptala se.

Gabrielovo oblíbené benátské *bacaro* se jmenovalo All'Arco, ale nacházelo se až u rybiho trhu Rialto a čas se rychle krátil. „Co bys řekla na Adagio?“ navrhl proto.

„Dost nešťastné jméno pro vinárnu, nepřijde ti?“ pousmála se Chiara.

Adagio stálo na náměstí Campo dei Frari, poblíž úpatí zvonice. Gabriel objednal dvě sklenky lombardského bílého vína a talíř *cicchetti*.³ Benátská kulinářská etiketa vyžadovala konzumaci malých obložených sendvičů vestoje, ale Chiara navrhla, aby se posadili ke stolu na náměstí. Host před nimi na stolku zanechal deník *Il Gazzettino*, který byl plný fotografií bohatých a slavných, včetně houslové virtuosky Anny Rolfeové.

„Poprvé po několika dlouhých měsících mě čeká večer jenom se svým manželem, bez dětí,“ pronesla uštěpačně Chiara a přeložila noviny napůl. „A ze všech lidí na světě ho musím strávit zrovna s *ní*.“

„Bylo opravdu nutné o tom mluvit s matkou a podkopat moji pozici ještě víc?“

„Moje matka si myslí, že chodíš po vodě⁴.“

„Jenom během *aqua alta*⁵.“

Gabriel spolkl *cicchetto* s ricottou a srdíčky artyčoků a zalil ho douškem *vino bianco*. Ten den už to byla jeho druhá sklenka. Stejně jako většina mužských obyvatel Benátek si s dopoledním šálkem kávy dopřával i on *un'ombra*, jak se v benátském dialektu říkalo malé sklence vína. V uplynulých dvou týdnech chodil do baru na ostrově Murano, kde restauroval oltářní obraz od benátského umělce známého jako Il Pordenone. Kromě toho pracoval ve volném čase na dvou soukromých zakázkách,

³ Cicchetti jsou typické benátské jednohubky nebo malé chlebičky podávané obvykle k vínu ve vinárnách nebo malých barech bacaro. Obkládají se sardinkami, tuňákem, chobotničkami, lososem, rajčaty, zeleninou a dalšími ingrediencemi a konzumují se obvykle v odpoledních hodinách. Poznámka překladatelky.

⁴ „Kacířská“ poznámka. Po vodě krácel Ježíš Kristus, tedy ústřední postava křesťanství, jejíž božství a tudíž i schopnost konat zázraky židé neuznávají. Poznámka redaktora.

⁵ Vysoká voda. Více méně pravidelné záplavy benátských ulic. Poznámka redaktora.

jelikož ubohý plat, který mu dávala jeho žena, nestačil na to, aby ji mohl zajišťovat způsobem, na nějž byla zvyklá.

Chiara u venkovního stolu právě přemýšlela o *cicchetti* na podnose. Rozhodovala se mezi uzenou makrelou a lososem. Oba kousky ryb ležely na chlebičku se smetanovým sýrem a byly posypány jemně nasekanými čerstvými bylinkami. Gabriel vyřešil její váhání za ni tím, že sáhl po uzené makrele. Dokonale se spárovala s bílým lombardským vínem.

„Tu jsem chtěla,“ utrousila Chiara s našpuhlenými rty a vzala si jednohubku s lososem. Pak se zeptala: „Přemýšlel jsi o tom, jak budeš reagovat, když se tě dneska večer někdo zeptá, jestli jsi *ten* Gabriel Allon?“

„Doufal jsem, že se tomuhle problému dokážu vyhnout,“ odpověděl.

„Jak?“

„Tím, že budu svým obvyklým nepřístupným já.“

„Obávám se, že to nebude možné, miláčku,“ zavrtěla hlavou Chiara. „Je to společenská událost, což znamená, že se od tebe očekává, že budeš společenský.“

„Jsem obrazoborec. Opovrhuju konvencemi.“

Byl také nejslavnějším vysloužilým špionem na světě. Se souhlasem italských úřadů – a se znalostmi klíčových postav benátského kulturního establishmentu – se usadil v Benátkách, avšak jeho přítomnost nebyla široce rozšířeným veřejným tajemstvím. Většinu času Gabriel přebýval v nejisté říši mezi dvěma světy, zjevným a skrytým. Nosil zbraň, také se souhlasem italské policie, a míval u sebe rovněž pár německých pasů pro případ, že by musel odcestovat narychlo a anonymně. Většiny ostatních pojitků s minulým životem se už zbavil. Dnešní gala pro něj bude svého druhu coming out, ať už v dobrém nebo ve zlém. Dnes bude vůbec poprvé doprovázet svoji ženu na významnou společenskou událost za doprovodu novinářů a fotografů.

„Neboj se,“ řekl nahlas Gabriel. „Budu dokonale okouzlující.“

„A když se tě někdo zeptá, odkud znáš Annu Rolfeovou? Co odpovíš?“

„Budu předstírat náhlou ztrátu sluchu a rychle uteču na pány.“

„Perfektní strategie,“ musela uznat Chiara. „Čemu se ale divím, operativní plánování bylo vždycky tvou silnou stránkou.“

Na podnose zůstalo poslední *cicchetto*. Chiara ho posunula směrem ke Gabrielovi.

„Sněz to,“ pobídla ho.

„Je tvoje.“

Zavrtěla hlavou. „Nepřichází v úvahu. Jestli si ho dám já, nevejdu se do šatů.“

„Giorgio?“

„Versace.“

„Jak moc jsou odvážné?“

„Přímo skandální.“

„Je to jeden ze způsobů jak zajistit financování našich projektů,“ řekl suše Gabriel.

„Věř mi, že kvůli sponzorům a dárcům jsem si tyhle šaty nevybrala,“ podotkla Chiara.

Gabriel se nemusel ptát, na koho chce udělat dojem. „Jsi dcera rabína,“ připomněl jí pouze.

„S tělem, které se nevzdává.“

„Ano, o tom něco vím,“ zamumlal Gabriel a spolkl poslední *cicchetto*.

Z Campo dei Frari to měli do jejich elegantního *piano nobile* deset minut příjemné chůze. Gabriel se rychle osprchoval v prostorné hlavní koupelně a pak se postavil před zrcadlo a zadíval se na svůj odraz. Usoudil, že vypadá vcelku uspokojivě, i když poněkud poškozeně. Na levé straně hrudi se mu krabatila vyvýšená jizva, která byla přibližně o polovinu kratší než jizva pod jeho levou lopatkou. Jeho další dvě rány po kulkách

se zahojily pěkně, podobně jako stopy po kousnutí na levém předloktí, jež mu způsobil alsaský hlídací pes. To samé bohužel nemohl povědět o dvou zlomených obratlích ve spodní části zad.

Tváří v tvář vyhlídce na dvouhodinový koncert, po němž bude ještě následovat večere o několika chodech, ze které nebylo možné se jakkoli vymluvit, spolkl preventivní dávku advilu, zapil ji douškem vody z kohoutku a teprve poté zamířil do své šatny. Tam už na něj čekal smoking Brioni, nedávny přírůstek do jeho šatníku. Krejčímu, u kterého si Gabriel nechával oblek šít, nepřipadalo nic neobvyklého na požadavku stříhnout kalhoty v pase o několik centimetrů širší, než kolik svému zákazníkovi naměřil. Všechny Gabrielovy kalhoty šité na míru byly střiženy tímto způsobem, aby si do nich mohl zastrčit zbraň. Preferoval pistoli Beretta 92FS, velkou střelnou zbraň, jež s plným zásobníkem vážila téměř jeden kilogram.

Gabriel se oblékl a zaklínil berettu na obvyklé místo na zádech. Pak se pootočil a chvíli zkoumal svůj vzhled v zrcadle, aby se ujistil, že sako smokingu není vyboulené. S potěšením mohl konstatovat, že zbraň za opaskem kalhot je díky perfektnímu střihu téměř neviditelná. I přes svá četná zranění zůstal Gabriel bleskově rychlý, pokud šlo o taseň zbraně, a smoking mu v tom naštěstí nijak nebránil. Pokud by nebylo zbylí, bude připravený. Jako ostatně vždycky, protože beretta zůstávala jeho věrnou společnicí i po skončení aktivní služby.

Na zápěstí si připnul hodinky Patek Philippe, zhasl světla v šatně a odebral se do obývacího pokoje, kde u okna s výhledem na Canal Grande čekal na svoji manželku. Chiara, jež se oblékala ve své šatně, si dávala s přípravami na čas. Gabriel nemusel přemýšlet o tom, koho chce dnes večer oslnit.

Ano, pomyslel si, když se díval na tmavou hladinu kanálu, na níž se odrážela světla pouličních lamp. Jsem ten Gabriel Allon.

Kdysi býval izraelským andělem pomsty. Nyní pracoval ve společnosti Tiepolo Restoration jako ředitel oddělení obrazů a malby. Anna patřila do jeho minulosti. Byla někým, koho

potkal na cestě, a pak šel každý jiným směrem. Kdyby měl povědět pravdu, snažil se ji milovat, ale nebyl toho tehdy schopen. Potom potkal krásnou mladou dívku z benátského ghetta a ta dívka mu zachránila život.

Bez ohledu na hluboký rozparek na stehně a chybějící ramínka nebyly Chiařiny černé večerní šaty v žádném případě příliš odvážné. O jejích botách se to samé říct rozhodně nedalo. Lodičky Ferragamo na jehlovém podpatku přidávaly dobrých deset a půl centimetru k její už tak sošné postavě. Když se blížili ke smečce fotografů shromážděných před Teatro La Fenice, nenápadně shlédla ze své výšky na Gabriela vedle sebe.

„Jsi si jistý, že jsi na tohle připraven?“ zeptala se přes zamrzlý úsměv na rtech.

„Tak připraven, jak jen kdy budu,“ odpověděl, než ho oslnily zářivé bílé blesky fotoaparátů.

Prošli pod modro-žlutou ukrajinskou vlajkou visící na portiku před vchodem do opery a vstoupili do přeplněného foyeru, v němž to šumělo mnoha jazyky. Několik hlav se k nim otočilo, avšak Gabrielovi se – díkybohu – nedostalo žádné přehnané pozornosti. Alespoň prozatím byl jen dalším mužem neurčité národnosti s krásnou mladou ženou zavěšenou do jeho paže.

Chiara mu stiskla konejšivě ruku. „Nebylo to tak zlé, nebo ano?“ zašeptala.

„Noc je ještě mladá,“ zamumlal Gabriel a rozhlédl se po místnosti třpytící se luxusem.

Galavečer s koncertem slavné houslistky si nenechali ujít členové aristokracie, bohatí podnikatelé ani významní obchodníci s uměním. Z Londýna dorazil dokonce dobře živený Oliver Dimpleby, obchodník s díly starých mistrů, který si nikdy nenechal ujít dobrý večírek. Právě nyní utěšoval jednoho významného francouzského sběratele uměleckých děl, který si jako mnoho dalších sběratelů spálil prsty v nedávném padělatelském

skandálu, jenž se týkal zesnulého Phillipa Somerseta a jeho podvodného uměleckého hedgeového fondu specializujícího se na investice do umění s názvem Masterpiece Art Ventures.

„Věděl jsi, že tady bude?“ zeptala se Chiara svého manžela, který na sobě nedával znát, že se s londýnským tloušťkem zná osobně.

„Oliver?“ opáčil Gabriel. „Jeden z mnoha mých londýnských zdrojů ze světa umění mi poslal poplašnou zprávu, takže ano, věděl jsem to. Má přísné instrukce, aby si od nás držel odstup.“

„Co když si nedokáže pomoci a i přes zákaz nás bude chtít pozdravit?“

„Předstírej, že má lepru, a co nejrychleji od něj odejdi pryč.“

K Oliverovi přistoupil reportér a požádal ho o vyjádření k bůhvíčemu. Několik dalších novinářů obklopilo Lorenu Rinaldiovou, ministryni kultury nové italské koaliční vlády. Stejně jako předsedkyně vlády patřila Lorena Rinaldiová ke krajně pravicové straně, jejíž původ sahál až k Národní fašistické straně Benita Mussoliniho.

„Aspoň nenesí na ruce pásku,“ pronesl u Gabrielova ramena mužský hlas. Patřil Francesku Tiepolovi, majiteli prominentní restaurátorské společnosti, jež nesla jméno jeho rodiny. „Škoda že neměla tu slušnost, aby zůstala doma a neukazovala svoji fotogenickou tvář zrovna na tomhle večírku.“

„Zjevně je velkou obdivovatelkou Anny Rolfeové,“ odpověděl na to Gabriel.

„Kdo není?“ opáčil Francesco.

„Já,“ řekla Chiara.

Francesco se usmál. Byl to obrovský muž připomínající stavbou těla medvěda. Až neuvěřitelně se podobal opernímu pěvci Lucianu Pavarottimu, což občas vedlo k docela komickým situacím. Dokonce i nyní, více než deset let po smrti slavného tenora, se k Francescovi v ulicích Benátek hrnuli turisté a žádali ho o autogram. Když měl škodolibou náladu, kterou ostatně míval dost často, s potutelným úsměvem jim vyhověl.

„Viděli jste včera večer rozhovor ministryně na RAI?“ zeptal se Francesco Gabriela a Chiary. „Slibovala, že očistí italskou kulturu od všech nežádoucích vlivů, jako například od wokeismu. Přísahám, že jsem neměl ani ponětí, o čem to vlastně mluví.“

„Ona také ne,“ řekl Gabriel. „Bylo to jen něco, co zaslechla při své poslední návštěvě Ameriky.“

„Něco mi říká, že bychom měli jít a vyjádřit jí naši úctu,“ odtušil Francesco.

„Proč bychom to proboha dělali?“

„Protože v dohledné době bude mít Lorena Rinaldiová poslední slovo ve všech restaurátorských projektech tady v Benátkách. Bez ohledu na to, kdo bude platit účet.“

V tu chvíli se světla ve foyeru ztlumila a halou se rozezněla zvonkohra upozorňující návštěvníky, že koncert co nevidět začne.

„Půjdeme?“ podíval se Gabriel na Chiaru a ukázal rukou směrem k hlavnímu sálu.

Když ji dovedl k VIP sedadlům v první řadě, kde měli rezervovaná místa, pokusila se zamaskovat svoji nelibost úsměvem.

„Jak milé,“ zašeptala. „Jen škoda, že nás neposadili ještě blíž k jevišti.“

Gabriel počkal, až si sedne, poté zaujal místo vedle ní a upravil si berettu za opaskem kalhot, aby ho netlačila na zádech. Pak se k ní naklonil. „Zatím to probíhá docela dobře, nemyslíš?“

„Noc je ještě mladá,“ odpověděla Chiara a zaryla mu nehet do hřbetu ruky.

Annino provedení Schumanna bylo úžasné a její Brahms neuvěřitelně krásný. Co však posluchače zvedlo na nohy, bylo její vášnivé pojetí Tartiniho *Ďáblova trylku*. Třikrát se zvedala opona, než publikum dovolilo Anně se rozloučit. Většina přítomných hostů se po koncertě vydala na raut do hotelu Corte San Gaetano, avšak několik vyvolených zamířilo k přístavišti divadla, kde na ně čekalo několik nablýskaných *motoscafi*. Motorové čluny je měly dopravit na slavnostní večeři do hotelu Cipriani. Gabriel a Chiara cestovali s delegací na pohled sympatických Newyorčanů. Zdálo se, že nikdo z nich v Gabrielovi nepoznal slavného vysloužilého špiona. Atraktivní hosteska ve stylové hotelové restauraci Oro rovněž ne.

„Ano, tady vás mám, *signore Allone*,“ našla dívka Gabrielovo jméno v seznamu hostů. „Stůl číslo pět. *Signora Zolliová* má místo u stolu číslo jedna,“ dodala s úsměvem.

„To proto, že *signora Zolliová* je mnohem důležitější než já,“ odušil Gabriel.

Hosteska ukázala směrem ke vchodu do soukromého salonku restaurace a Gabriel následoval Chiaru dovnitř.

„Prosím, řekni mi, že mě neposadili vedle ní,“ poznamenala Chiara.

„Vedle ministryně? Hádám, že toho se bát nemusíš.“

„Měla jsem na mysli Annu.“

„Buď hodná,“ řekl Gabriel a vydal se hledat stůl číslo pět. U něj už seděli čtyři Američané z vodního taxi. Jeho další

spolusedící byli podle přízvuku Britové. Gabriel našel své místo označené jmenovkou, odolal nutkání hodit ji do nejbližší skartovačky a posadil se.

„Uniklo mi vaše jméno,“ podíval se na něj jeden z Američanů, asi pětadesátiletý muž se zrzavými vlasy, který vypadal, jako kdyby jedl příliš červeného masa.

„Gabriel Allon.“

„Zní mi to povědomě. Čím se živíte?“

„Jsem konzervátor.“

„Opravdu?“ usmál se bodře muž. „A já už jsem se bál, že jedinou konzervou tu budu já.“

„Konzervátor,“ zopakoval Gabriel a zdůraznil poslední slabiku. „A restaurátor umění,“ dodal.

„Zrestauroval jste v poslední době něco zajímavého?“

„Nedávno jsem dokončil nějaké práce na jednom z Tintoretů v kostele Madonna dell’Orto.“

„Myslím, že celý ten projekt jsem platil já.“

„Myslíte?“

„Záchrana Benátek je koníčkem mé ženy,“ vysvětloval muž s rudými tvářemi. „Abych řekl pravdu, mě osobně umění k smrti nudí.“

Gabriel se podíval na jmenovku napravo a ulevilo se mu, když viděl, že nesedí vedle dalšího hosta, jehož umění k smrti nudí, nýbrž vedle dědičky britského řetězce supermarketů, která – pokud se dalo věřit londýnským bulvárním médiím – se měla nedávno pokusit zavraždit svého záletného manžela řeznickým nožem. Na kartičce po jeho levici nebylo napsáno žádné jméno.

Vzhlédl a spatřil dědičku, zachovalou ženu v nápadně červených šatech, jak kráčí ke svému místu. Když se jí představil, na její plastikami upravené tváři bez výrazu se neobjevila ani stopa překvapení – neobjevila se na ní žádná emoce.

„Pro pořádek,“ řekla, když došla ke své židli, „byl to jen obyčejný nůž. A ta rána nestála za řeč. Nepotřebovala ani jeden

steh.“ S úsměvem se posadila. „Co jste zač, pane Allone?“ obrátila se na Gabriela. „A co tady proboha děláte?“

„Je to konzervátor,“ odpověděl za Gabriela Američan. „Restauroval malby Tintoretta v kostele Madonna dell’Orto. Moje žena a já jsme to platili.“

„A my všichni jsme vám za to vděční,“ vydechla dědička. Pak se otočila ke Gabrielovi a zeptala se: „Koho tady musím zabít, abych dostala gin a tonik?“

Gabriel se chystal odpovědět, avšak slova ze rtů mu sebral potlesk, který se ozval od sousedních stolů.

„Okouzlující madame Rolfeová,“ poznamenala dědička. „Prý je šílená. Aspoň se to o ní říká.“

Gabriel nechal její poznámku bez komentáře.

„Víte, její matka spáchala sebevraždu,“ pokračovala dědička s tváří bez emocí. „A pak ten hrozný skandál s jejím otcem a obrazy, které za války ukradli nacisté. Annin život pak běžel klikatými cestami. Kolik neúspěšných manželství má vlastně za sebou? Tři? Nebo čtyři?“

„Myslím, že dvě.“

„A nezapomínejme na nehodu, která málem ukončila její kariéru,“ nenechala se odradit dědička Gabrielovou strohostí. „Na podrobnosti si už ale nevzpomínám.“

„Když byla poblíž svého domu na Costa de Prata, strhla se bouře a utrhla kus svahu,“ řekl Gabriel, který si podrobnosti pamatoval více než dobře. „Levou ruku jí rozdrtil padající balvan. Trvalo měsíce rehabilitací, než ji mohla začít znovu používat.“

„Zdá se, že jste její obdivovatel, pane Allone,“ poznamenala dědička.

„Dá se to tak říct.“

„Potom se omlouvám. Doufám, že jsem se vás svými řečmi nijak nedotkla.“

„Vůbec ne,“ ujistil ji Gabriel. „Nikdy jsem neměl tu čest se s ní potkat osobně.“

V salonku to zašumělo. Zdálo se, že nastaly nějaké zmatky ohledně toho, kde bude Anna Rolfeová sedět. Všechna místa u hlavního stolu byla obsazena. Také u ostatních stolů bylo plno. Až na jednu výjimku.

To ne, pomyslel si Gabriel a pohlédl na prázdnou jmenovku po své levici. *Toho by se neodvážila*.

„Ale to se podívejme,“ pronesla dědička, když nejslavnější houslistka na světě přistoupila k jejich stolu s jedinou prázdnou židlí. „Zdá se, že tohle je vaše šťastná noc, pane Allone.“

„Koho by to napadlo?“ odpovéděl Gabriel a pomalu se zvedl na nohy.

Anna přijala jeho nataženou ruku, jako kdyby se zdravila s cizincem, a když vyslovil své jméno, škodolibě se usmála. „Snad ne *ten* Gabriel Allon,“ řekla a posadila se.

„Jak se ti to povedlo?“

„Namísto svého obvyklého přemrštěného honoráře jsem vznesla jediný požadavek. Jak asi tušíš, týkal se zasedacího pořádku *après-concert soirée*.“ Usmála se na jednoho z hostů u vedlejšího stolu, který z ní nespouštěl pohled. „Bože, jak já tyhle večírky nesnáším. Nechápu, proč jsem s tím vůbec souhlasila.“

„Nemohla jsi odolat příležitosti způsobit mi doma trochu problémů.“

„Ujišťuju tě, že jsem měla čestné úmysly.“

„Opravdu?“

„Téměř.“ Anna s obavami sklopila oči k talíři, který před ní položil číšník v nažehleném bílém saku. „Co je tohle proboha za jídlo?“

„Sépie,“ vysvětlil Gabriel. „Místní pochoutka.“

„Když jsem naposledy jedla nevařenou mořskou potvoru, vyřadilo mě to z provozu na týden.“

„Je to delikatesa.“

„Když už jsi v Římě, dělej to, co Římané,“ povzdychla si a zkusmo ochutnala pokrm. „Kolik peněz se dneska večer vybralo?“

„Skoro deset milionů. Ovšem když si zafirtuješ s tím bohatým Američanem naproti, za chvíli se dostaneme nejméně na dvacet.“

Bohatý Američan právě zíral s vykulenýma očima na displej svého telefonu.

„Víš, kdo jsi?“ zeptala se Anna.

„Mám pocit, že to právě zjistil.“

„Co bys tipoval, že se mu zrovna teď honí hlavou?“

„Proč sedí šéf izraelské tajné služby ve výslužbě ze všech lidí na světě zrovna vedle Anny Rolfeové.“

„Povíme mu to?“

„Nejsem si jistý, jestli by té historce věřil.“

Když Gabriel spatřil Annu Rolfeovou vůbec poprvé, stála na jevišti v koncertní hale v Bruselu a hrála Čajkovského koncert pro housle D dur způsobem, který pronikal až do morku kostí. Její elektrizující přednes se mu dostal pod kůži, kde také zůstal. Nikdy na něj nezapomněl. Tu noc ho ani na okamžik nenapadlo, že by se někdy mohli potkat osobně. A přesto se tak o několik let později stalo. Jejich setkání předcházela vcelku rutinní restaurátorská práce, kterou Gabriel dělal na zakázku v curyšské rezidenci Annina otce, pohádkově bohatého švýcarského bankéře Augusta Rolfeho. S Annou byli formálně představeni až po několika měsících, po vraždě jejího otce, v její vile na portugalském pobřeží Costa de Prata. Na krátkou chvíli – přesně na šest měsíců a čtrnáct dní – tvořili pár, přestože Gabriel tam nepřišel na romantickou dovolenou, nýbrž pracovně, navíc pod falešnou identitou. Jejich milostný románek skončil neslavně, mírně řečeno, a Gabriel nikdy nepřestal litovat svého chování toho dne, kdy vilu v Portugalsku opustil a kdy se na dlouhou dobu viděli naposledy. Nepřestal litovat ani dvacet let, během kterých spolu s Annou nebyli v žádném kontaktu